

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

caput quartum. Haereticos multas res sanctas ac bonas ex suis Ecclesiis
profligare, eo tantum quod eadem à Catholicis cum veneratione
usurpentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

& introductionem quandam ad amplectendam veteram Religionem, sine totali omnium immutatione & innovatione (quæ res est plenissima periculi) explicando solam dextræ, & trahendo in mysticum & sanctum sensum id, quod illi intelligebant philosophice & fabulose, ad evertendam illorum idololatriam. Quin nullum à Servatore & redemptore mundi, dum inter homines habitavit, editum est miraculum, quod non Idoli alicuius nomen deleverit. Et quamvis generatim divinitatem suam asserere miraculis voluerit, speciatim tamen eadem adhibuit ad destruendum Imperium Diaboli, quod positum erat in cultu, qui in Idolis suis ipsi deferebatur, & in persona falorum illorum deorum. Ita per nuncium, quod Augulus attulit divæ Virgini, Mercurium relegavit ad inferos, unde prodierat: Apage deorum Legatum, inter-nuncium, & tutorem alipedem. Per miraculum, quod fecit volens nasci ex Virgine, ecce deturbatum Parnassum cum omnibus Musis, Ventis & tempestati imperavit: Abite Boreæ, Aëoli, & quidquid cœlum aut mare turbat. Sicis pedibus in aquarum superficie ambulavit: Discedite Neptuni, Therides, Tritones, & dij Marini. Aquam convertit in vinum: Peristi Bacche. Multiplicavit panes in occultantem sese Cererem. Cæcis visum restituit, & mulieres peccatrices convertit: Ecce Cupidinem Veneremque extorres Regno suo. Soli Eclipsin induxit in morte sua: En Phœbum & Dianam è catalogo deorum expunctos. Descendit ad inferos, visitavit liberavitque Patres: Perijt nomen Plutonis & Proserpinæ. Si non licet Christianis, ut vos dicitis, mutuari aliquid ab Infidelibus, aut Ethnicis, si non licet mores consuetudinesque illorum usurpare, illico vivemus sine Legibus. Pleraque enim leges nostræ ab illis profectæ sunt, nec sine illorum ope leges sancire potuimus. Iam etiam virtus sepulta erit: Fortissimæ enim & generosissimæ actiones, quas unquam potuisset virtus producere, apud Ethnicos inveniuntur. Quid multa; Deo ipso carebimus: nefas erit vel precari illam, vel adorare, quoniam id Gentiles fecerunt. O delicatam conscientiam Reformatorum, quæ id, quod per se est bonum, iubet repudiare, propterea quod gentes luce Evangelica non illuminatæ id receperint & usurpaverint. Inculcandum est istud denuo vobis, qui à recta Ecclesiæ semita aberrastis: Non enim animadvertis, minime ab Ethnicis nos ceremonias

nostras desumere, sed Ethnicos eas à nobis desumpsisse, nosque easdem ab illis recipere; iustissimo titulo repentes, quod nostrum est, quodque destinatum fuerat alijs vobis, quam ipsorum impietati. Si Ethnicus & Turca convincat Achem, Deum unum esse, & Catholicus iisdem illis Argumentis utatur ad idem probandum, num propterea minus erit Catholicus, aut minus Orthodoxus? Deus sæpe numero inimicos suos castigat per inimicos suos: hunc imitemur, quantum humana permittit imbecillitas, pugnemus armis horum, iisque oppugnemus arma illorum, ut utrosque viribus Ecclesiæ expugnemus.

HÆRETICOS MULTAS RES SANCTAS ac bonas ex suis Ecclesijs profligare, eo tantum quod eadem à Catholicis cum veneratione usurpentur.

CAPUT IV.

ARGUMENTUM.

- I. Cur novi reformatores quæ apud Catholicos in magna habentur veneratione, imprimis Crucis, oderint ac desententur.
- II. Cur altaria eisdem susulerint.
- III. Nomine Iesu nullum habent honorem.
- IV. Cur dies festos aboluerint: & quo habitu vivantur.
- V. Cur ieiunia ab Ecclesia indicta observare nolint.
- VI. Item in Cœna Domini non Calicibus sed poculis & vitris vivuntur.

I. Sed quod tantopere non fastiditis modo discipuli Calvinii, multas actiones Catholicas piæ & sanctas, sed & detestamini, eius rei non hæc est vera ratio, quia haustæ sunt ex Paganismo. Non enim odio eas prosequimini, ut Ethnicas; sed ideo tantum, quia in usu sunt apud Catholicos, & quia notæ sunt veteris Christianismi. Quæso enim, cur pedibus proculcatis cur confingitis venerabilem Crucem, salutem mundi, & fidelium animarum sanctissimam tutelam? Propterea, quia Catholici eam honorant & venerantur, & in Altaribus suis collocant, quod Apostolorum

tempore fiebat, Tertulliano auctore, sequentes doctrinam D. Augustini, consentaneam veteri Traditioni Ecclesie, nihil recte fieri secundum ceremonias Religionis, nisi signum Crucis applicetur, siue fronti fidelium, siue aqua qua regenerantur, siue Chrismati, quo unguuntur & confirmantur, siue sacrificio quo nutriuntur. Et in confessionibus suis edocum se affirmat à matre sua, Crucis signo sese munire. Audite orationem Iuliani aduersus Christianos, & per ipsius os vos loqui intelligetis. Vos, inquit, *ancylia illa à lone cœlis ad Numam missa adorare recusatis; interim vero Crucem ligneam adoratis, eamque in frontibus vestris & adibus passim depingitis.* Appellamur à vobis, Domini Reformatores, idololatræ Crucis; eodem modo ethnici nos appellabant cultores Crucis. Vos frangitis Crucem; idem & illi fecerunt. Et Iudæis pariter nihil magis in votis fuit quam vt omnem Crucis memoriam abolerent. Eamque ob causam iure appellasse eos videretur Salvator progeniem viperarum. Nam inter omnes serpentes sola Vipera figuram crucis sub maxilla gerit tanquam occultatura eam, quum reliqui serpentes, vt ipse observavi, superiori maxillæ impressam habeant. Ob quam rationem dixi: mea sententia (nemo enim alius id vnquam scripsit) *inimicos Crucis appellari à Christo progeniem viperarum, vt qui conentur salutare signum Crucis occultare.* Cur appellatis eam flagellum muscarium? propterea quod prisci Patres eam appellabant diaboli flagellum. Equidem non potuistis occultare duorum iuuenum, Geneua Lausannam vnâ tendentium historiam, proditam ab idoneis auctoribus. *Illis iter faciens, oritur tonitruum, & crebris micat ignibus aether. Ibi vnus eorum precibus ad Deum confugiens, signum Crucis fronti imprimit. Cui alter, Cur quæso inquit, musca à naso abigit? Vix eloquutus erat verbum, quum subito istius fulmine ambustusque in terram prostermitur, altero manente incolumi, qui postea eam rem alijs exposuit.* Possem addere similes alias aliquot historias, si propositi mei ratio pateretur.

II. Cur in horreis vestris Ministerialibus nulla habetis altaria? propterea quod is est nostrarum Ecclesiarum ornatu, & vt D. Augustinus & Opratus loquuntur sedes Corporis & sanguinis Jesu Christi. Altare ædificavit Noachus, quum ex Arca egredereetur; Altaria hinc inde in Terra Sancta Abrahamus statuit: quos imitati sunt Patriarchæ, Moses, & postea Apostoli, At vos ea destrui-

tis: quod idem Donatistæ fecerunt, quibus Opratus exprobrat, quod destruxerint Altaria, in quibus S. Cyprianus, S. Lucianus, & alij Martyres Deo sacrificarint & ubi plures (nota, Calvinista Epitheta Sacramenti Altaris) stipendium æternæ salutis, Fidei protectionem, & æternæ Resurrectionis spem acceperint. Audi D. Jo. nnem Chrysostomum: Altare, inquit, si substantiam spectes, saxum est, sed sanctificatur per hoc, quod sustinet Corpus JESU CHRISTI.

III. Quare nomen Jesu non veneramini, idque auditis sine ulla honoris significatione? Idololatricum id esse, cum Ochino vestro, & Magicū quiddam sapere, cum Calvino affirmatis. Propterea quod Catholici, Pauli doctrinam sequentes, sanctum hoc nomen venerantur, ad quod inclinatur Cœlum, assurgit Terra, & infernus contremiscit, ad cuius pronuntiationem omne genua flectitur, tum terrestrium, tum infernalium. *Scilicet (obicit aliquando mihi Minister quidam) etiam sunt genua spiritibus.* Cui ego respondens, *Stulte igitur, inquam, loquitur Scriptura. Saltem vobis sunt, & anima olim sua recipient.* Hoc est illud sanctissimum nomen, quod honorant Angeli, adorant homines, & Diaboli verentur. Hoc Ecclesie Romanæ victricibus signis, hoc muris hoc ædibus, denique hoc monilibus nostris insculpitur, vt perpetuo oculis nostris obversetur: Prorsus contraria ratione, quam vos facitis, qui ubique illud expungitis atque aboletis. Nemo Calvinianæ sectæ annulum auderet gestare, cui insculptum esset nomen Jesu. Et si quis id limini ædium suarum inscriberet, illico ululatum exaudires clamantium, *Apate ad Papistas.* In Concionibus suis quando audiunt pronunciatum nomen Jesu, non magis moventur ad honorem exhibendum, quam si Cainum nomines, aut Judam. Et errat tamen, Domini Calvinistæ, hæc sancta & laudabilis priscorum Christianorum consuetudo, vt per hoc discernentur à Iudæis in conventibus, quod illi ad nomen Jesu capita nudarent & genua flecterent, hi vero contra, vt auctor est Hieronymus, starent immoti perinde vt & vos facitis, qui tamen isto scrupulo non tangimini, nec tam delicatam conscientiam habetis, quum Principem vestrum terrenum nominari auditis. A Lutheranis non est abrogatus religiosus iste mos. Certe Apostolus illorum Lutherus, libro de Concilijs, eum approbat. Et Schlüsselburgius Lutheranus, tanquam insignem impietatem perstringit consuetudinem Calvinistarum qui nullam reverentiam

homini huic deferunt. Idem narrat, Adamum Neuserum, qui ex Ministro Galviniano factus est Mahometanus, nunquam in concionibus suis nominasse nomen Iesu, ne populus, audiens nomen Receptoris sui, caput (idem est moris in Germania) deregeret. Id quod à Magistro suo Calvino didicerat, ex Commentario in Epistolam ad Philippenses.

IV. Quare abolivistis dies Festos, tanta cum religione à primis Christianis institutos, qui etiam rerum ad vitam humanam necessariorum comparatione violare ea religioni ducebant? Propterea quod Ecclesia Catholica filiis suis ea commendat, ut perpetuo velut in tabula quadam ante oculos habeant rerum à Christo & Sanctis gestarum memoriam. Quare Ministri vestri Religionis suæ exercitum pallio alicuius opificis aut pragmatici induti peragunt, & pileo aut caputio cooperti: quorum habitu instructos non raro vidi Ministros; Propterea scilicet, quod Catholici gestant Cucullos, Albas, & alios id genus amictus, aliquam reverentiam conciliantes, ut semper in Ecclesia Dei obtinuit. Et si enim verus honos positus est in virtute, qua veluti vestita est anima; nescio tamen quomodo quaedam Majestatem illi addat exterior ille corporis habitus, & in admirationem magnitudinis Dei nos rapiat. In Lege Naturali Noachus sacrificans veste sacerdotali amiciebatur: & in scripta Lege sacrarum amictuum exemplar Moysi Deus exhibuit. Quin & Romani & Græci habuerunt vestes suas Pontificales, Religionis notas & insignia. Et de Aegyptiis scribit Jamblichus, nunquam eos ad cultum divinum accessisse, nisi amiculo linteo indutos: unde Linigeri dicti sunt. Et Poeta Latinus ait: *puraque in veste sacerdos*. Ipse Christus, quum in Cœna sacrificaret, Taleth suum habuit: quod sacræ vestis genus fuit. Apostoli, teste Clemente, in candida veste sacrificabant. Et successores eorum preciosis indumentis dignitatē suam nunquam non insigniverunt. Sæpe Ministri vestri in cathedra conspiciuntur tibialibus cæruleis aut albis induti, & in hyeme nonnunquam cum calopodij. Et quamvis presbyteros nostros paganos passim ad magnam inopiam redegeritis: nihilominus tamen dum rem divinam faciunt, egestatem illorum vestes sacerdotales tegunt. Neque enim tam indecenti cultu Altari assistunt, ut vos cathedras vestras ascenditis. Quorum tamen laceras vestes, necessitas illa & paupertas, in quam sunt ab harpijs vestris conjecti, posset excusare. At

vestræ, quamvis adhuc novæ, quam parum Ecclesie vestræ, & divinis mysterijs, honoris deferatis, restantur.

V. Porro explicare mihi, si placet, quænam sit causa, cur in vestro grege gulosum illud & auribus carens monstrum, venter, tot reperiat causæ suæ patronos. Equidem eius rei aliam rationem adferre non potestis præter hanc unam, quia Ecclesia Catholica ieiunium inculcat, præcipiens ut statis temporibus ad preces meditationesque, abstinendo ab illis ciborum generibus, quæ carnem insolentem reddunt, homo præparetur disponaturque. Quæ causa est, cur die Parasceves nihil vobis genio detrahatur? Quæ causa est, cur dum vetus Catholicus nulla re vescitur, quæ mortem passa sit, vos cupidinariorum officinas defatigatis? Illa nimirum, quia illo die Catholicus sese affligit, corpus suum castigat, nihilque præter passionem Domini, & Crucem ante oculos habet: omnia tum feriantur, sola devotione excepta, idque iuxta veterem primitivæ Ecclesie morem, ut Epiphanius refert. Vos in ieiunijs vestris carnis etiam permittitis; propterea quod nos piscibus vescimur: quumque in Ecclesia Catholica, ex praxi primitivæ Ecclesie, nunquam ieiunetur die Dominica, vos, contraria profusione non raro diem Solis, ieiunio destinatis: & in Scotia Ministri Calviniani semper in hunc diem ferias suas esuriales indicunt. Idem fecisse Arium, & Manichæos, D. Augustinus & Hieronymus affirmant, qui spiritu quodam contradictionis afflati, ut insultarent Catholicis, ieiunia diebus Dominicis servari constituebant, feriis vero sexta & septima genio indulgebant. Quin illa ipsa ieiunia, quæ apud vos vigent, servatu sunt per faciliā. Comeditis enim, quod libet. Et mensura ieiunij, cuiusque stomachus aut appetitus vester est. Satis est vobis habere illum diem nomen ieiunij spiritualis, prout omnia vestra sunt spiritualia. Quæ causa est, cur festo aliquo solenni magis ferveat opus vestrum, quam alijs diebus? Hæc scilicet, quia Ecclesia, postquam mirum in modum multiplicata est, & vivaciores plantas suas Martyrum cruore irrigavit, dies istos constituit, ut essent rerum, quæ in illis contigerunt memoria notabiles. In ditione Beneventensi die Iunij à Ministris constituto nulli licet opus facere, & ne exteris quidem merces suas per agros vehere: debetque omnis populus, qui illic maxima ex parte est

Catho-

Catholicus, ab opere faciendo abstinere. Saltem ante postremam illam Ecclesie Catholice restitutionem, de qua infra acturus sum, mos iste obtinebat. Quo fit, ut non in eo honore habeatur, dies Dominicus à Deo institutus, in quo habetur dies à Synodo indictus? Quæ causa est, cur non precemini iunctis & eleuatis manibus? Quare rideris nostras illas brachiorum decussationes, peccatorum percussiones? Propterea, inquitis, quia id Paganismum & Papsimum sapit. Quæ causa est, cur in cœtibus vestris ante adventum Ministri non audeatis precari? Nam si quis procideret in genua, illico eijceretur cœtu. Quia apud nos omnes in genua prostrati, orant aut orare debent, externisque illis gestibus tanto magis sese humiliant, ad testificandum honorem, quem Creatori suo reddunt. Ita fecerunt primi Christiani, qui quoties intrabant Ecclesias, Saluiano teste, in terram prosternebantur.

VI. Quamobrem in Cœna vestra vitro vtimini, non Calice? Propterea quia nos eo vtimur ex traditione Apostolorum, tanquam vase idoneo & conuenienti cultui divino remotoque à communi & profano more, cuius formam cœlitus demissam fuisse, ni fallor à Iosepho scriptum est. Nota, Calviniane, quod libro De pudicitia Tertullianus scribit: *Calices Christianorum Saluatoris nostri sculpturis & imaginibus veris insignitos fuisse.* Pastoris formam repræsentantibus, Cassander in Liturgiis suis fatetur, omnes Christianos Orientis Calicibus vti. Quot, quæso, Calices & vasa sacra sunt à vobis liquefacta? Idem olim fecit Iulianus, qui quum in Ecclesia iam adulta tantum preciosorum vasorum conspiceret indignabundus exclamauit: *Proh, qualibus vasis isti colunt Maria filium!* Nec mora: omne illud aurum atque argentum confutum, & in alios vsus conuersum fuit. Quod eius scelus non impune Deus dimisit. Quare Cœnam appellatis actionem illam vestram, qua Corpus Christi per Fidem recipere vos creditis? Propterea quod à Catholicis & omni Christiana antiquitate eadem appellatur Eucharistia, hoc est, gratiarum actio, quod Ecclesie à Christo relicta sit, ut mortis & passionis suæ trophæum & memoriale quoddam esset. Hunc cibum inquit Iustinus Martyr Eucharistiam appellari. Idem tradunt Irenæus, Origines, alij. D. Bernardus Sacramentum hoc Eucharistiam appellari tradit, eo quod non tantum omnis in eo gratia accipiatur, sed etiã ille ipse à quo omnis gratia promanat. Agite au-

tem vos, quibus semper in ore est Scriptura, locum nobis ostendite in Scriptura, aut apud veteres, vbi Sacramentum istud appelleretur Cœna. Nã locus ille S. Pauli in ptiore ad Corinthios, tantum de conuiuio illo loquitur, quod ad imitationem Cœnæ illius, quæ Eucharistiæ institutionem præcessit, Christiani celebrabant quod illi vocabant Agapas. Et Paulinus noster scribit suo tempore mensam fuisse in Ecclesia, quam appellabant Mensam Domini, quæ à ditioribus tenuiores excipiebantur. Obseruandum fuerat vobis, quod à S. Luca, Paulo & Ioanne scribitur, Dominum nostrum post celebratam cœnam Discipulorum pedes lauisse, antequam Sacramentum institueret, & corpus suum daret. Estque hæc omnium Doctorum sententia Cœnam illam fuisse Agni Paschalis, & Cœnam communem. Et cur non potius saluatorem imitami, qui ipse eam vocat Pascha? Omnes Euangelistæ Græca voce vtuntur, vnde nos Eucharistiæ appellatione desumimus. Quid si apud S. Cyprianum & Bernardum inveniuntur Sermones De Cœna Domini, animaduertendum est, Sanctos istos Patres de illis Cœnationibus loqui, quæ post Communem & Eucharistiæ præceptionem in Ecclesia fiebant. At quum de magno hoc Mysterio agunt, nemo illorum id appellat Cœnam, nisi raro admodum, & per Metaphoram Ambrosius, in dictum locum ad Corinthios, *Apostolos, inquit satis ostendere, mysterium Eucharistiæ non esse Cœnam, quamuis celebratum sit inter cœnandum.* Equidem ientaculi nomen aptius huic Sacramento, quam Cœnæ imposuissetis. S. Paulus etiam pro nobis facit, Corinthios reprehendens, quod parum essent sobrij, quodque sese inebriarent, simulque illis exprobrans, quam tenuiter in Cœna illorum pauperes viuerent. Nam quemadmodum Dominus discipulos suos, sic isti pauperes inuitabant. Itaque quum dicit Paulus, *Alius famelicus est, alius ebrius,* non de Corporis Domini perceptione loquitur; sed per illum, diuitem & conuiuatorem; per hunc, pauperem intelligit. Postea vero abrogata sunt ista conuiuia à Concilijs, quorum est ordinem politiamque Ecclesie præscribere. Græci nihilominus vestigia istius antiquitatis hodieque retinent. die enim Paschæ, post sumtam sacram Eucharistiam, solenne convivium in Ecclesia celebrant. Et illo tempore, quod inter Pascha & Pentecosten interijcitur, loco saluationis obuios compellant his verbis *Dominus resuscitatus est à mortuis.* Sed quid est cur Cœnâ vestri sumatis

sta-

stantes, quemadmodum Judæi Agnum Paschalem? Quia in nostræ Eucharistiæ perceptione, quæ aperiendæ sunt fores animarum nostrarum ad recipiendum antidotum mortis & peccati, Catholici in genua procumbunt, ut & Lutherani. Cur ad mensam istam nonnunquam acceditis, iam pastis? Quia magnum peccatum est Catholicis, Communionem recipere non ieiunos. Vidi aliquando Reformatæ Ecclesiæ homines ad S. Macarij sanum concionis audiendæ gratia proficiscentes qui medio itinere, in cauponam deflecterent, ubi sumpto cibo, alacrius deinde pergebant ad celebrandam cœnam, ad manducandum corpus Domini, quod in ipsos per canalem velut descendit & distillat, ut Calvinus loquitur. Verum esse quod dico, plures præter me testantur. Non me latet esse temperatioribus quosdam, qui damnant istam ingluviem: sed peccatum esse, paulum panis & vini sumere, nemo dicit. Idque propterea, quod hoc Scriptura non prohibeat. Quemadmodum ne hoc quidem, à prandio Cœnam celebrare, ut infra à me dicitur, quum ordinem quem in Cœna observant, describemus. Videte quid dicat Augustinus: *Placuisse nimirum Spiritui sancto, ut propter honorem & reverentiam tanti Sacramenti ante omnem quemcumque cibum corpus Domini nostri Christianorum ora ingrediatur. Sæctus hic Episcopus à maioribus suis id acceperat, illi à Tertulliano: (a) & hic ab Apostolis. En Traditionem Apostolicam. Quod si omnino imitari quod Dominus fecit, velletis, accumbentes deberetis panem sumere, quod Belgæ & Scoti faciunt. Alij aliorum deberetis pedes lavare, quod discrete Dominus præcepit, dicens: Si ego lavi pedes vestros, Dominus & magister, & vos debetis alter alterius lavare pedes. Sane in Ecclesia Catholica & Episcopi & Monachi morem hunc observant. Episcopus, immo & summus Pontifex, pauperum lavat pedes, & Monachorum is, quem Gardianum seu Abbatem appellant, die Jovis in septimana sancta, quem ritum vos ridetis: at primi Christiani omnes eum servarunt. Observanda est autem prudentia Ecclesiæ Dei in hoc, quod quum lotionem illam multi pro baptismo interpretarentur, populo ea interdixit, ut videre est apud D. Augustinum. Ex quo satis iam apparet cæcitas vestra, qui ab eo, quod bonum & sanctum est, non aliam ob causam abhoretis, quam quia id in Ecclesia Catholica receptum est, aut quia Pagani, doctrinæ traditionisque Judæorum plagiarij, eo sint usi. Quæ causa est, ob quam Calvinus, vestræ doctrinæ auctor, tā*

nudam eam vobis exhibuerit, ut nulla appareant in ea religionis vestigia. Neque enim instruere eam necessarijs suis ornamentis poterat, nisi à nobis ea mutaretur, quod facere non voluit. Docete orbem Christianum novum aliquem morem, maiore cum ardore, affectu & reverentia precangidandique Deum; & lubenter nos eum amplexuros experiemini. Sed de novo esset vobis nova Ecclesia ædificanda. Nam vestra illa, quam iam aggrediar describere, nihil tale in se habet.

QVOMODO CALVINVS ECCLESIAM instituerit, capite destitutam: & tam nomina quam munera Episcoporum & presbyterorum ex ea profugavit.

CAPUT V.

ARGUMENTUM.

- I. Calvinistica Ecclesia sordes & deformitas.
- II. Ecclesia Calvinistica nullum habet caput.
- III. Domus Dei in terris eius quæ in cælis est, similitudinem referre debet.
- IV. Unitas sine certo capite conservari nequit.
- V. Calvinus Episcoporum & presbyterorum nomina inducit.
- VI. Archiepiscoporum Burgialensium series & successio demonstratiua originis suæ ex Apostolis.
- VII. Beza suismet verbis Ioanni Drueto reditum ad Catholicos aperit.

Quem admodum in scriptis veterum nō possumus sine admiratione legere pulcherrimū illum Ecclesiasticæ Hierarchiæ ordinem, ubi apta quadam omnium regiminum potestatumque connexionem inferiores gradus respondent superioribus, ad summum vsque, supra quem nulla est in hisce sublunarijs alia potestas: Ita ex adverso fieri non potest, ut quis adspiciat Ecclesiæ Reformatæ quæ dicitur, miserabilem Anarchiam, (quæ, misera, iactat æqualitatem suam, statetā sæpe inæqualem & periculosam, damnatamque ante annos mille ducentos in persona Arrij) quia simul moueatur commiseratione illius confusio-

nis,
a Tertull. ad uxor. li. 2. & decoro. Cypr. l. 2. epi. 3.
Greg. Nazian. orat. in Sanct. Bapt.